

Слави— Това ся още крие отъ народа да го незнае, войводитѣ нуснаха думи предъ народа какъ билъ отишелъ Дѣдо Иванъ въ Руссия да доведе друга войска която му събралъ Кралъ Марко който е отишелъ въ Старото Българско царство за помощъ.

Петръ— Дѣто ще се каже че, у народа има още дързость.

Слави— Има дързость ама, пакъ нашитѣ богаташи подкупени отъ турскитѣ шпиони та думатъ предъ народа това: «До кѣтъ си дойде Дѣдо Иванъ, то: нека да по царува и зегъ му ако и да е турчентъ»

Петръ— Зетъ турчина звѣрски ще царува, жално на народа ни, ето какъ го лжжатъ богаташитѣ. О, Боже!

## ЯВЛЕНИЕ VII.

Горнитѣ и Боянъ (чува сж мжлва отевнѣ сѣпнѣжтж).— Боянъ (раненъ лѣжи въ дѣното на сѣпнѣжтж).— На помощъ братя на помощъ.

(Петръ Мирчу Младенъ и Слави ся озъртатъ къмъ дѣто си чува гласа).

Боянъ— Побратиме! . . . дѣ сте! ? . . .

Младенъ— Това е гласътъ на нашия другаръ, който идеше слѣдъ насъ. Той е пострадалъ! Да отидемъ! (Впускатъ ся всички, намиратъ Бояна и го дочасятъ срѣдъ сѣпнѣжтж одаренъ въ главжтж Крѣвъ тече. Турчатъ го на столъ).

Младенъ— (чисти го и зема да му върже главжтж).— О милий Боене! Неприятелскій ножъ и тебѣ ли достигнѣж?

Боянъ— Ахъ! умирамъ, брате, отивамъ . . нѣ съ жалость голѣма, . . . защо че не умирамъ на бой юнашки. О безмилостна смърте . . . защо не ми прѣбора съ врѣме . . . заедно съ моитѣ братия,